SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová

Francouzův závazek

HARLEQUIN

Lynne Grahamová

FRANCOUZŮV ZÁVAZEK

Překlad

Petra Tchořová

Milá čtenářko,

doufám, že se stejně jako já těšíte na dokončení příběhu o ztracené princezně a jejím bratru-králi… I když s princeznou to vlastně dobře dopadlo už minulý měsíc v příběhu nazvaném Mstitelka k vašim službám!. *Jenže je tady ten její bratr. Diamandis musel převzít trůn příliš mladý a nenaučil se pro samé povinnosti radovat ze života. Ještě že se u jeho dvora objevila Katerina… Ale to už Vám prozrazuji příliš; přečtěte si to sama v knize pojmenované* Pod královskou maskou.

Všimla jste si, jak často v mých příbězích hraje roli voda*? Asi je to logické – pro suchozemce je moře symbolem romantiky samo o sobě. A tak se říše krále Diamandise nachází kousek od Atén, jméno krásného severořeckého ostrova je přímo v názvu další knihy* – Usmíření na Thassosu. *A vody je plná i kniha trochu záhadně pojmenovaná* Jak se nakonec utopili. *Doufám, že jsem Vás dostatečně navnadil a že budete chtít přijít na to, co jsem tím názvem myslel…*

Tak se ponořte do mých příběhů a šťastnou plavbu!

Jak jinak než…

… s láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

FRANCOUZŮV ZÁVAZEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Vow of Obligation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:
Petra Tchořová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2012 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024 (Francouzův závazek: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1542-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1543-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1544-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Viděl tě někdo, jak ke mně jdeš?“ zeptal se Navarre Cazier italsky se stejnou lehkostí, jako by mluvil svou rodnou francouzštinou.

Tia našpulila smyslné rty a navzdory své uhlazenosti dokázala působit mladistvě a naivně, jak se na jednu z nejžádanějších filmových hvězd slušelo. „Proklouzla jsem postranním vchodem –“

Navarre se přestal mračit a usmál se – nemohl si pomoct, když viděl zranitelný pohled velkých modrých očí. „Dělám si starosti kvůli tobě. *Paparazziové* jsou ti všude v patách –“

„Tady ne…,“ prohlásila Tia Castelliová a pohodila hlavou, až jí hedvábná hříva medově zlatých vlasů sklouzla přes štíhlá ramena. Dokonalou tvář měla plnou lítosti. „Ale nemáme moc času. Luke se kolem třetí vrátí do hotelu a já tam musím být.“

Při zmínce o přelétavém rockerovi, za kterého byla vdaná, Navarreovy štíhlé, pohledné rysy ztuhly a smaragdově zelené oči potemněly.

Tia mu upravenými prsty přejela pod mužně tvarovanou linkou úst. „Nebuď takový, *caro*. Je to můj život, ber, nebo nech být… ale pokud si vybereš to druhé, nesnesu to!“ varovala ho prudce s náhlou nejistotou, kterou tak pečlivě skrývala před světem. „Je mi to tak líto, že to mezi námi nemůže být jinak!“

„To je v pořádku," uklidňoval ji Navarre konejšivě, i když to nebyla pravda. Nesnášel být temným tajemstvím jejího života, ale jedinou alternativou bylo ukončit jejich vztah. Ačkoliv byl dost umíněný a tvrdohlavý, zjistil, že to nedokáže.

„Na udílení cen si přivedeš partnerku, ne?" ujišťovala se Tia s úzkostí v hlase. „Luke je vůči tobě neuvěřitelně podezíravý."

„Angelique Simonetovou, ozdobu pařížských módních mol," ušklíbl se Navarre.

„A ona o nás nic neví?" naléhala herečka ustaraně.

„Samozřejmě, že ne."

„Já vím, já vím… Promiň, jen toho je tolik v sázce!" vzlykla Tia sklíčeně. „Nemůžu Lukea ztratit!"

„Můžeš mi důvěřovat," ovinul jí paže kolem drobného těla, aby ji utěšil. Modré oči se jí leskly slzami a třásla se. Navarre se snažil nepřemítat nad tím, co jí Luke Convery udělal nebo řekl, aby ji dostal do takového stavu. Čas a zkušenosti ho naučily, že někdy je lepší nevědět ani se neptat. Nezasahoval do jejího manželství o nic víc než ona do jeho výběru milenek.

„Nesnáším být tak dlouho bez tebe," zamumlala těžce. „Řekla jsem už ale tolik lží, že už asi nikdy nebudu moct říkat pravdu."

„To není důležité," řekl jí Navarre s něhou, která by některé ženy nejspíš šokovala.

Navarre Cazier, známý francouzský průmyslník a miliardář, měl pověst štědrého, ale odtažitého milovníka krásných žen procházejících jeho postelí. Přestože se nijak netajil svou láskou k životu starého mládence, ženy se na něj nadšeně lepily. Tia ovšem tvořila samostatnou kategorii a on s ní hrál podle jiných pravidel. Od útlého mládí byl zvyklý na svobodu

a nezávislost, spoléhal se sám na sebe a neohlížel se na nikoho, ale s Tiou tuto svou stránku potlačoval.

Později toho odpoledne, když odešla, zamířil Navarre do sprchy. Vtom mu vedle postele zavrněl mobil. Ve vzduchu se ještě vznášela typická vůně Tiina parfému jako zahanbující připomínka její nedávné přítomnosti. Brzy ji znovu uvidí, ale setkají se na veřejnosti a budou muset být opatrní, protože Luke Convery je horká hlava a dobře ví o pestré minulosti své úchvatné manželky, jejích předchozích manželstvích i tajných aférkách. Je neustále ve střehu.

Volala mu Angelique a Navarreova nálada šla prudce ke dnu, když se dozvěděl, že za ním jeho současná milenka nakonec do Londýna nepřiletí. Právě jí nabídli televizní kampaň pro známou kosmetickou firmu a těžko jí mohl vyčítat, že takovou příležitost chtěla využít.

I tak se Navarreovi zdálo, že se proti němu všechno spiklo. *Potřeboval* Angelique nejen jako štít chránící Tiu před zlými jazyky, které minule spojovaly jejich jména. Musel se také setkat s manželem své bývalé milenky, která se poslední dobou pokoušela obnovit jejich vztah. Nutně potřeboval partnerku považovanou za vážnou známost, kvůli Tiinu klidu i vlastním obchodům. *Miséricorde*, co ksakru bude dělat bez partnerky v takové chvíli? Komu by mohl důvěřovat, že sehraje falešnou snoubenku a nebude se snažit to dovést dál?

Nutne s tebou musim mluvit, zapípala Tawny na mobilu textová zpráva. Seběhla ze schodů a přemítala, co se proboha děje s kamarádkou Julií.

Julie pracovala jako recepční ve stejném exkluzivním londýnském hotelu a ačkoliv se mladé ženy neznaly dlouho, byla jí oporou. Svou vstřícností Tawny

ulehčila první těžké dny v nové práci, když zjistila, že pokojská je většinou zaměstnanců považovaná za poslední z posledních. Pokud měly pauzu ve stejnou dobu, byla vděčná za Juliinu společnost, ale jejich přátelství šlo mnohem dál. Když se po krátké době Tawny musela odstěhovat od matky, pomohla jí Julie najít dostupné ubytování a dokonce jí nabídla auto na stěhování.

„Mám potíže," řekla dramaticky Julie, velmi pohledná hnědooká blondýnka, když si k ní Tawny přisedla ke stolu ve skoro prázdné místnosti pro zaměstnance.

„Jaké potíže?"

Julie se naklonila a zašeptala: „Spala jsem s jedním z hostů."

„Ale kdyby tě chytili, tak vyletíš!" vykřikla Tawny vyděšeně a odhrnula si tiziánový pramen vlnitých vlasů, který se jí lepil na vlhké čelo. Převléknout několik postelí rychle po sobě bylo únavné a i když už vypila půl sklenice chladivé vody, pořád jí bylo horko.

Julie při té poznámce obrátila oči v sloup. „Nechytili mě."

Tawny se začervenala a zalitovala, že nebyla taktnější. Nechtěla, aby Julie měla pocit, že ji za její chování soudí.

„Kdo to byl?" zeptala se zmítaná zvědavostí, protože Julie se o nikom nezmínila, což mohlo znamenat jen to, že šlo o náhlý nebo krátký románek.

„Byl to Navarre Cazier." Julie to jméno nechala viset ve vzduchu s výrazem plachého očekávání.

„Navarre Cazier?" Tawny to známé jméno šokovalo.

Naprosto přesně věděla, o kom Julie mluví, protože právě Tawny měla na starost podkrovní apartmány

hotelu. Pohádkově bohatý francouzský průmyslník tam pobýval alespoň dvakrát měsíčně a pokaždé jí nechal štědré spropitné. Neměl nesmyslné požadavky ani nenechával v pokoji nepořádek, takže značně vynikal mezi ostatními bohatými a zpravidla zpovykanými obyvateli nejžádanějšího ubytování v hotelu. Jednou se s ním dokonce setkala osobně, ačkoliv poskytování služeb tak, aniž by si jí někdo všiml, patřilo k její práci. Když se o něm ale Julie několikrát oslavně zmínila, začala být zvědavá a snažila se ho alespoň zahlédnout. Okamžitě pochopila, proč byla její kamarádka ztracená. Navarre Cazier byl velmi vysoký, černovlasý a i při kritickém zkoumání překvapivě pohledný.

Chodil, mluvil a choval se, jako by řídil celý svět. Vynořil se z výtahu v čele šiku nohsledů svírajících mobily a snažících se plnit povely, které na ně dvojjazyčně chrlil. Jeho síla osobnosti a výbušná energie působila jako maják ve tmě. Zastínil všechny kolem a sžíravými výtkami častoval přikrčeného nešťastníka, který na povely nereagoval dost rychle. Působil na ni jako náročný a dravý muž, jehož mysl pracovala rychle jako počítač a jehož vysoké požadavky byly zřídka uspokojeny.

„Jak víš, na chvíli jsem Navarrea zahlédla, je naprosto úchvatný," vzdychla.

Navarre a Julie a… *milenci*? S lehkou nevolí se Tawny oprostila od vzpomínek a vrátila se do přítomnosti. Připadalo jí to jako nerovný vztah dvou lidí, kteří nemají nic společného. Julie ale byla mimořádně hezká a Tawny už stihla zjistit, že pro většinu mužů je to naprosto postačující motiv. Kultivovaný francouzský miliardář zjevně nebyl proti příležitostnému sexu.

„Tak v čem je problém?" zeptala se do náhlého

ticha a odolala nutkání zeptat se, jak k tomu došlo. „Jsi těhotná nebo tak něco?“

„Neblázni!“ vyhrkla Julie, jako by šlo o špatný vtip. „Ale udělala jsem hroznou hloupost…“

Tawny se zamračila. „*Co*?“ naléhala, protože nebyla zvyklá, že by se Julie o něčem zdráhala mluvit.

„Nechala jsem se tak unést, že jsem se nechala fotit nahá. Má ty fotky v počítači!“

Tawny byla v šoku a tváře se jí rozhořely. *Takže tenhle francouzský obchodník rád fotí v ložnici*, pomyslela si a zachvěla se odporem. Navarre Cazier u ní okamžitě klesl na samé dno.

„Proč jsi proboha na něco takového přistoupila?“ zeptala se.

Julie si otřela nos kapesníkem a k Tawnyinu překvapení jí hnědé oči zaplavily slzy. „Julie?“ naléhala už jemnějším tónem.

Julie se zahanbeně ušklíbla a zjevně se přemáhala. „Tak to asi uhodneš, ne?“ zajíkala se mezi slzami. „Nechtěla jsem vypadat jako nějaká puťka… chtěla jsem ho potěšit. Doufala jsem, že když ho budu dost vzrušovat, bude mě chtít vidět znovu. Bohatí hoši se snadno znudí, aby sis udržela jejich zájem, musíš být ochotná experimentovat. Už se mi ale neozval a je mi na nic z toho, že má pořád ty fotky.“

Tawny tomu vlastně rozuměla. Kdysi dávno byla její matka Susan stejně odhodlaná zapůsobit na bohatého muže. V jejím případě šlo o šéfa a následný tajný románek střídavě pokračoval a končil celé další roky, až otěhotněla a zjistila, že zdaleka není jeho jediným mimomanželským zájmem.

„Požádej ho, aby ty fotky vymazal,“ navrhla Tawny škrobeně. Cítila nevoli, ale i pochopení. Věděla, jak její matku hluboce ranilo, když zjistila, že dlouholetému milenci nestojí za trvalejší veřejný vztah.

Po jediné noci se ale Julie jistě ze zklamání vzpamatuje mnohem snáz.

„O to jsem ho požádala hned, jak včera přijel. Ale rozhodně to odmítl."

Tawny takový otevřený přístup ohromil. „Dobře, hmm…"

„Stačilo by mi ale jen pět minut s jeho počítačem a postarám se o to sama," řekla Julie naléhavě.

To prohlášení Tawny nijak nepřekvapilo, protože Julie to s počítači uměla, a když nastal v kanceláři problém, byla často první, koho volali. „Sotva tě nechá přiblížit ke svému počítači," ušklíbla se. „To vážně plánuješ mu ho ukrást?"

„Chci si ho jen na pět minut půjčit, jenže nemám přístup do jeho pokoje. Ale ty *ano*, tak jsem doufala, že mi pomůžeš."

Tawny na ni nevěřícně zírala. „To si snad děláš legraci…"

„Nemůže se nic stát. Řeknu ti, kdy bude pryč, abys mohla vejít. Pak rychle vyběhnu nahoru a počkám vedle ve skladu, než mi přineseš počítač. Během pěti minut ty fotky odstraním, ty počítač vrátíš do pokoje a on se nikdy nedozví, co se s nimi stalo!" argumentovala Julie rozohněně. „*Prosím*, Tawny… je to pro mě důležité. Copak jsi nikdy neudělal nic, čeho bys litovala?"

„Ráda bych ti pomohla, ale nemůžu dělat něco, co je protizákonné," protestovala Tawny. „Jde o jeho osobní majetek a vzít mu počítač by bylo trestné –"

„Nikdy se nedozví, že se ho někdo dotkl! Ani ho to nenapadne," argumentovala Julie. „Prosím, Tawny. Ty jediná mi můžeš pomoct."

„Nemůžu… Rozhodně nemůžu udělat něco takového, promiň." mumlala Tawny ztěžka.

Julie jí položila dlaň na ruku. „Nemáme moc času.

Pozítří se zase odhlásí. Promluvíme si ještě u oběda, než ti skončí směna."

„Nezměním názor," varovala ji Tawny a stiskla rty.

„Ještě si to promysli, je to bezpečný plán," naléhala Julie. Postavila se a ještě víc ztišila hlas: „Kdyby to změnilo tvůj názor, zaplatím ti za to riziko –"

„*Zaplatíš*?" Ta nabídka Tawny vyvedla z míry.

„Co můžu dělat? Jsi moje jediná naděje," argumentovala Julie smutně. „Jestli trocha peněz pomůže, aby ses cítila líp, samozřejmě to udělám. Vím, jak moc chceš vypomoct své babičce."

„Poslyš, peníze s tím, jak se cítím, nemají co dělat. To do toho nepleť," naléhala Tawny v rozpacích. „Kdybych ti pomohla, nestálo by tě to ani penny."

Tawny se vrátila do práce a myšlenky jí divoce vířily. Navarre Cazier, pohledný, bohatý prominent, zneužil Juliiny důvěry. Ale takový je bohužel život, že? Bohatí žijí podle jiných pravidel a užívají si moc a vliv. Copak ji to nenaučil vlastní otec? Vyhodil její matku, když odmítla jít na interrupci a na nechtěné dítě jí platil jen zákonné minimum. V Tawnyině dětství nebylo moc výhod ani lásky, od matky, která hořce litovala rozhodnutí dítě si nechat, ani od otce, který se nenamáhal ani jen předstírat zájem o nelegitimní dceru. Matka *zaplatila* vysokou cenu za rozhodnutí přivést dítě na svět. Opustil ji milenec, ztratila kariéru.

Tawny potlačila vzpomínky a myslela na Julii. Cítila se opravdu špatně, že jí odmítla pomoct. Kamarádka na ni byla moc hodná a nikdy za to nic nechtěla. Proč jí ale jen nabízela peníze? Hluboce se styděla, že Julie ví o jejích finančních potížích, a litovala, že se jí svěřila.

Po pravdě, Tawny pracovala v hotelu jen pro to,

aby vydělala dost peněz a zajistila placení nájmu za malý byt, kde byla její babička na odpočinku. Celestine zdrtilo, když jí zemřel manžel a zároveň přišla o střechu nad hlavou v domě jeho rodiny. Přesto se jí podařilo začít nový život a najít si přátele ve vesničce, kde teď bydlela. Naneštěstí rostoucí náklady brzy překročily její skromné možnosti. Tawny, která se jí starala o finanční záležitosti, se rozhodla v tichosti dotovat babiččiny příjmy, aniž by o tom stará paní věděla. Proto pracovala jako pokojská. Dřív se živila jako ilustrátorka dětských knih a navrhovala přáníčka. Bohužel ale v tomto oboru nebylo dost práce, aby výdělek pokryl Tawnyiny životní náklady i pomoc Celestine. Proto se Tawny věnovala uměleckým projektům jen po večerech a o víkendech.

Bez ohledu na tuto situaci, nebylo snad urážlivé, že jí kamarádka nabízela *peníze* za pomoc? Nebyl takový nevhodný návrh důkazem Juliiny zoufalé potřeby?

Bylo by tak hrozné pomoct Julii odstranit ty odporné fotografie? Tawny si nedokázala ani představit, že by nějakému muži důvěřovala natolik, aby mu dovolila fotit ji nahou, ale dokázala pochopit, proč Julie nechce figurovat v nějaké galerii skalpů v jeho počítači. Chlubil by se s těmi obrázky dalším mužům? Tawny se znechuceně ušklíbla, jak někdo, koho považovala za zajímavého, může být taková hnida.

„Dobře, jdu do toho s tebou," řekla Julii u oběda.

Kamarádčin obličej se okamžitě rozzářil a spokojeně se usmála. „Nebudeš toho litovat, slibuju!"

Tawny to ujištění moc neuklidnilo, ale potlačila strach s pocitem, že musí být odvážnější. Sama sebe považovala spíš za individualistku. Někdy ale měla podezření, že hluboko uvnitř je víc konvenční, než si

je ochotna přiznat, protože toužila po podpoře rodiny a nikdy ani o krůček nepřekročila zákon.

„Uděláme to dnes odpoledne. Hned, jak bude jeho pokoj prázdný, pokud si nevezme notebook s sebou, prozvoním tě a ty pro něj dojdeš. Nechej ho ve skladu, dorazím do dvou minut," řekla Julie horlivě.

„Jsi si naprosto jistá, že to chceš udělat?" naléhala Tawny ustaraně. „Možná by sis s ním měla ještě promluvit. Kdyby nás chytili –"

„Nechytí nás!" pronesla Julie přesvědčivě. „Přestaň střečkovat."

Tawny se začervenala a přičítala Juliin výbuch nervovému vypětí, ale její prudká povaha balancovala na hraně.

„Prostě se vrať do práce a chovej se normálně," doporučila jí Julie s omluvným pohledem, „Zavolám ti."

Tawny se s úlevou vrátila ke stlaní postelí, luxování a drhnutí koupelen. Měla tolik práce, že neměla čas na to myslet, přesto ale byla do jisté míry ostražitá, takže když uslyšela slabé cinknutí výtahu na chodbě, skoro nadskočila. Ani ne minutu poté ji Juliin telefonát informoval, že asistentka právě odešla a pokoj je prázdný. Srdce jí zrychleně bušilo. Pospíchala s vozíkem chodbou. Vyzbrojená čistým povlečením jako záminkou si otevřela prostorné apartmá Navarrea Caziera. Položila čisté povlečení na područku pohovky a očima těkala po místnosti. Zaostřila na notebook položený na stolku u okna. Ačkoliv bylo otázkou okamžiku přejít místnost, odpojit ho z nabíječky a strčit do podpaží, celá se orosila a žaludek se jí svíral. Otočila se na patě a doslova doběhla ke dveřím. Nemohla se dočkat, až počítač předá Julii. Nechtěla ani pomyslet, že bude muset proklouznout zpátky a vrátit ho.

Najednou, bez sebemenšího varování, klaply dveře apartmánu a doširoka se otevřely. Tawny ztuhla a s očima hrůzou vytřeštěnýma svírala laptop. Objevil se Navarre Cazier a byl mnohem větší, než se jí zdálo zdálky. Měřila skoro metr sedmdesát, ale on ji o dobrých patnáct centimetrů převyšoval a v tmavém obleku bylo vidět, jak má široká ramena. Měl postavu spíš jako atlet než jako obchodník. S hrůzou se dívala do zelených očí, nečekaně zářivých v olivově zbarvené tváři. Zblízka byl tak pohledný!

„To je můj počítač?“ zeptal se hned. „Stalo se něco? Co s ním děláte?“

„Já… já…,“ srdce jí divoce bušilo až v krku a v hlavě měla prázdno.

Za ním se ozvala francouzština. Ustoupil, aby nechal projít tělesnou stráž provázející ho doslova na každém kroku.

„Zavolám policii, Navarre,“ řekl francouzsky rozhodným hlasem šéf jeho ochranky Jacques, dobře stavěný starší muž.

„Ne, ne… to nebude potřeba!“ vykřikla Tawny, připravená se bránit, že počítač při uklízení omylem shodila ze stolu.

„Mluvíte francouzsky?“ Navarre si ji prohlížel: uniforma s modrou blůzou, kalhoty a nízké podpatky… zjevně pracuje pro hotel na nějakém podřadném místě. Před apartmánem byl zaparkovaný úklidový vozík. Byla středně vysoká, štíhlá, s jemně zašpičatělým obličejem s výraznýma očima v barvě alpského ledovce a dokonalou porcelánovou pletí, s culíkem rudohnědých vlnitých vlasů. Navarre měl vždy rád rudovlásky a její vlasy zářily jako západ slunce.

„Babička je Francouzka,“ zamumlala Tawny s vědomím, že upřímnost je možná jediná cesta, jak uniknout policii.